

[Kai Moltke.]

år, så skal vi nu se at få løbetiden nedbragt til 30 år.

Når sådanne forslag fremkommer og sådanne diskussioner er i gang, ville jeg synes, det var mærkeligt, hvis man ikke forklarede befolkningen samtidig, hvad det betød. Det betyder kort og godt, at der skal betales hurtigere og dermed større afdrag, som yderligere vil fordyre hele boligsituationen i nybyggeriet for en del af ungdommen, for den del, som bliver ramt af sanering osv. Når man taler om, at omkostningerne skal bringes ned, og at vi helst skal have et uændret prisniveau, så vil jeg da advare regeringen meget mod at vælge den nemmeste udvej, når man nu engang har gjort dumheden med hensyn til en vis ophævelse af rationeringen.

Nu ved jeg godt, at man ikke kan lide ordet rationering, men for fornuftige mennesker betyder det, at man bruger pengene dér, hvor det er nødvendigt, og at man lader være med at bruge penge dér, hvor det er en luksus. Derfor havde jeg for mit vedkommende ikke haft nogen betænkeligheder ved, at man lige havde ventet med at ophæve restriktionerne for kreditten, indtil man virkelig havde sikkerhed for, at man blev stillet over for et normalt marked.

Jeg ser, at nationalbankdirektøren er fremkommet med efterhånden to temmelig vigtige erklæringer. Den første gik ud på, at hvis han havde anet, at de tilstande havde udviklet sig med hensyn til finanspolitikken og særlig med hensyn til pengepolitikken, så ville han ikke være gået med til en afvikling af obligationsrationeringen. Socialdemokratiets ordfører, hr. Per Hækkerup, citerede en anden udtalelse fra nationalbankdirektøren i dag, hvori han ligeledes advarede mod visse tendenser i regeringens politik.

Nu er det blevet sagt her i salen, at obligationsrationering betyder indskrænkning af byggeriet, men man kan vel ikke sige andet, end at hvis de nuværende tilstande kører videre, kører løbsk, så vil vi meget hurtigt stå foran en indskrænkning i byggeriet, fordi der vil blive opført lejligheder og parcelhuse til en sådan pris, at det er uoverkommeligt for ganske almindelige mennesker.

Hermed er vi inde på det kompleks, som hedder regeringens jordlove og boliglove, og

her er der vel grund til at repetere en smule. Jordlovene er uden tvivl et fremskridt i forhold til de tilstande, som rådede efter folkeafstemningen i 1963, hvor man fik forkastet de daværende jordlovsforslag. Men der er heller ingen grund til at pynte på tingene. Jeg tror, det var den konservative ordfører, som brugte det billede, at man her fik inddraget en del af de samfunds-skabte værdier, som opstod ved, at landbrugsjord.....

Formanden: Taletiden er udløbet.

Kai Moltke: Jeg kan kun sige om det og de følgende ting, at det forekommer mig, at vi har ingen løsning af disse problemer. Vi har en vis deling i porten mellem regeringen og de private spekulanter, som i øvrigt fortsat mod en vis afgift vil videreføre spekuleringen i boliger.

Kjær Rasmussen: Jeg har nogle bemærkninger til regeringen i almindelighed og til undervisningsministeren i særdeleshed.

Allerede i statsministerens åbningstale kunne man høre, at det efter regeringens opfattelse var nødvendigt med en grundig debat af de samlede uddannelsesbehov. Her ved samlingens slutning stiller man sig uvilkårligt spørgsmålet: hvor blev den grundige debat af? Fik tinget diskuteret planlægning på dette område? Fik tinget diskuteret prioritering?

Enhver, som tænker tilbage, vil vide, at det alt sammen blev til intet. Ganske vist har vi haft en del debatter om uddannelsesspørgsmål herinde, men det tør nok siges, at disse debatter var løsrevne forestillinger. Tinget har på intet tidspunkt haft mulighed for at danne sig et samlet skøn over uddannelsesbehovene. Tinget har på intet tidspunkt haft lejlighed til at diskutere prioritering inden for selve uddannelsessektoren. Og endelig: der har heller ingen mulighed været for at drøfte, hvor højt den samlede uddannelsessektor skal placeres blandt statens udgifter.

VS anser ikke denne situation for at være holdbar, specielt da ikke når det fra alle sider erkendes, at vi lever i et samfund, hvis eneste aktiv netop er en højt uddannet befolkning. Vi synes, det var et rimeligt krav, om regeringen dog i det mindste havde